

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: **Kis Ujság**

Megjelent: **DEC. 5**

Két pesti bűnbarlangot eltemet az idő...

Bezárják az upesti matrózkocsmát és a Csiribiri-bárt

— Még néhány perc és éjfél üt az óra — dudolgatja ábrándosan Etuska, a dunai hajósok pesti „hableánya” az újpesti rakpart közismert matrózkocsmájában.

Igen, még néhány „perc” és megkondul a végre a lélekarhang efelett a sötét, büzös, matrózkocsmának becézett helyiség felett: hatóságilag bezárják.

— Megfelebbeztem a megvonási javaslatot — mondja Szabó Béla, a tulaj — azon az alapon, kikötőben szükséges egy kocsmá. Különbben is itt a felszabadulás óta még nem volt verekedés, nem törték össze egyszer sem a berendezést, a széklábak is épek. A legnagyobb békességben idogálnak egymás szomszédságában a különböző dunai népek hajósai. Hiába keresné itt valaki a nemzetközi kikötők, a levantei matrózkocsmák hamis romantikáját, amelyvel ponyvaregényekben szoktunk találkozni. A hajósok — ha magyarok, ha idegenek — kezes bárányként viselkednek.

— Ami igaz, az igaz: nincs szelidebb ember a hajósnál. Jöhet ugyan utánam akármilyen „privát” úr, szóba sem állok vele, csak hajóssal — szól közbe a bodorított hajú, csinos nő, aki Kőbányáról jár ki ide esténként, hogy „szórakozzék” a hajósokkal.

— Nem fél, hogy elviszi a razzia? — kérdezzük.

Jön a razzia

— De kérem! Munkaadói igazolványom van — közli gyorsan. Sértődöttség van a hangjában.

Alighogy ezt mondja, megáll a kocsmá előtt a hatalmas rabomobil. Az erkölcsrendészeti osztály nyolc nyomozója száll ki. Falrafestették az „ördögöt” és íme — itt a razzia!

A négy növendég közül kettőnek nincs munkaadói igazolványa, el is viszik őket.

— Nem megmótdtam! — nevet daldalmasan a kis csinos.

Jelenleg csak egy motoros tartózkodik a kikötőben, a kocsmában mindössze két matróz van, de ők is szolidan beszélgetnek egymással, fittyet hánynak a kikötői sellőknek.

— Nem baj, több is veszett már Mohácsnál! Erről jut eszembe, éppen

ma jelezték Mohácsról, hogy holnap érkezik a Fátra. Koplalunk egy hétig, utána egy-két nap és mindent behozunk — vigasztalja önmagát rekedtes hangján Etuska és tovább dudolgat:

— *Tiszavirág a mi szerelmünk...*

Az asztalra könyököl, csapzott haja arcába hull és dudolgatja nagy kitarlással a matrózkocsmá — battyudalát.

Démonok egymás közt

A Dob-utcában, a hírhedt „Csiribiri-bárban” már sokkaltá emelkedettebb a hangulat. Itt is temetnek ugyan, de nem — sírnak. A „góré” gondterhelt arccal ül trónusán, fejét a világért meg nem mozdítaná, csak szemét forgatja jobbra-balra.

Furcsa népség találkozóhelye ez a szeggyenteljes lebuja a főváros szívében. Furcsa alakok fordulnak meg itt. Lázasarci, betegeshajlamú nők lejtik egymással a táncot a nyekergő harmonika hangjára. És szenvedve éneklük hogy:

— Ami köztünk történt, az a ket-tőnk titka...

Gyanús „művésznök” hörpintgetik a borsosárú likőrt és a kábítószerek élvezetétől csillogó szemük szerelmesen pihen meg partnernőjük „fiús” alakján. Az egyik asztal mellett a fekete-hajú démon ül, az üzlet egyik régi, bútoradarabjával és egy csapott-vállú, csónadrágos ifjunc számlájára fogyasztanak igen nagy buzgalommal. A sarokban ott a négy lapospillantású, betörőkülsejű legény, akiket az éjszakai pillangók béreltek fel „biztonsági” szolgálatra. A négy testőrrel mindenki tudja, hogy kitartottjai a nőknek. Keménymarkú, verekedős természetű vagányok, akik pártfogoltjaik védelmében minden kockázatot vállalnak.

Ennek a hírhedt csapszéknek minden időben megvolt a maga „hősi” gárdája. „Hős” legények álltak őrséget ennek az erkölcsi fertőnek ajtajában, ahol vígan tenyészett a bűn, az csmányság.

...Még néhány perc és éjfél üt az óra... S a dobutcai hírhedt bűnbarlangot is eltemeti rövidesen az idő — örökre...

Merly István